

mono30, *Al voltant de Manifesta* Una conversa entre Errol Sari i Fabrizio Meris

Barcelona 28-08-2024

Què recordes dels teus anys formatius? Com era l'ambient social i cultural?

Créixer a Londres durant els anys 70 i 80 va ser una barreja d'experiències positives i negatives. En aquella època, com a nens, encara se'ns permetia moure'ns amb més llibertat que avui dia. Tot i que no teníem jardí, teníem la sort de tenir un gran parc local, que jo considerava el meu jardí. Els meus pares no eren rics. De fet, vaig néixer en una casa sense bany, una cosa inimaginable avui dia en la societat moderna. Teníem una banyera de lluna que es col·locava a la cuina. Gairebé sona dickensià, però l'estat de les cases a l'interior de Londres era terrible. Vaig viure la setmana de tres dies, un període amb talls de llum continuus per la manca d'electricitat. Això és inol·lidable per a un nen: foscor imposada. El millor aspecte va ser assistir a una escola increïblement diversa, on es parlaven desenes de llengües. Aquesta riquesa era meravellosa per a mi. No obstant això, això va tenir un preu. Com que era una escola molt coneguda i diversa, sovint érem visitats per grups feixistes. Va ser als carrers de Londres on vaig aprendre a córrer i, de vegades, a lluitar. El so de les botes dels skinheads perseguint-te és inol·lidable, especialment als túnels del metro. La violència era omnipresent. Si sortíem un divendres o dissabte a la nit, havíem d'estar preparats per al "bovver," que inevitablement arribava. Els recents problemes al Regne Unit, ai las, no són res nou, però em van fer sentir trist perquè, en alguns aspectes, semblava un gran pas enrere.

Després, per descomptat, hi havia la Filla del Botiguer (Thatcher), on vaig començar la meva trajectòria política. Vaig assistir a la meva primera manifestació als 14 anys, "una buscabregues," com em deia la meva mare. Em vaig implicar molt en el moviment contra l'apartheid, la CND, la solidaritat amb Amèrica Llatina i el Partit Laborista.

Anomena tres figures culturals que t'han influenciat al llarg dels anys i explica per què.**

Goya

Un dels grans. L'últim gran mestre i el primer artista modern. Sempre m'he sentit atret per la seva obra. Formalment, la seva tècnica m'inspira, i la seva elecció de temes és radical. Com a pintor de la cort, podria haver continuat pintant reialesa, que era lucratiu i prestigiós. No obstant això, les seves obres més grans són les de gent corrent, i tenia un interès especial pels problemes socials. La seva valentia destacava: no afalagava els seus models, ni tan sols el rei. Però, quan volia, podia pintar

amb una gran bellesa, com es veu a Doña Isabel de Porcel o La lletera de Bordeus. El 3 de maig de Goya va ser la primera obra d'art que em va provocar una reacció visceral. La primera vegada que la vaig veure, amb 16 anys, se'm va remoure l'estómac i vaig notar com em tremolaven les mans. Mai m'he cansat de veure-la. Es va allunyar de l'estil rococó i va fer un salt a l'expressionisme.

Jo Spence

Una fotògrafa britànica. Vaig descobrir l'obra de Spence mentre estava a l'escola d'art i immediatament m'hi vaig sentir atret. Igual que Goya, era una artista disposada a córrer grans riscos per la seva obra. El seu treball tractava temes quotidians, inquietants, polítics, radicals i confrontacionals. Estava disposada a enfrontar-se a l'establishment—el sistema mèdic, polític, militar i farmacèutic, per exemple. Em va influir especialment la seva disposició a utilitzar-se a si mateixa com a subjecte i llenç, literalment. Això és una cosa que vaig explorar àmpliament en els meus primers anys com a artista de performance. La seva valentia sempre ha merescut la meua admiració i respecte.

James Hampton

Com a estudiant, vaig tenir la sort de poder anar als Estats Units com a part del meu grau en un programa d'intercanvi—una experiència fantàstica. Vaig fer un curs sobre art popular americà i vaig tenir l'oportunitat de visitar el Smithsonian a Washington, on se'm va permetre accedir a les voltes i fins i tot manipular alguns dels objectes. El que em va deixar bocabadat va ser veure The Throne of the Third Heaven of the Nations' Millennium General Assembly. No se sap gaire sobre Hampton, i sospito que hauria estat en desacord amb moltes de les seves creences. Tot i això, el que em va impactar va ser, de nou, aquella reacció visceral davant la seva obra. Humil però exquisida, ingènua però poderosa. Com a outsider, va treballar sol, i em va impactar la seva dedicació a la creació artística (potser ni tan sols considerava que el que feia fos art), compaginant la seva feina com a netejador amb el treball nocturn en el seu projecte en un garatge. Un cop més, prenia objectes quotidians i els transformava en alguna cosa nova—un acte d'embellir allò trobat i abandonat.

Com has tornat a apropar-te a l'art recentment?

Suposo que amb el pas del temps, i sincerament simplement pel fet de fer-me gran, m'he tornat més tranquil. En el passat, per totes les intencions i propòsits, era un jove enfadat. Les

mono30, *Al voltant de Manifesta* Una conversa entre Errol Sari i Fabrizio Meris

Barcelona 28-08-2024

injustícies socials em feien enfadar, el racisme i la desigualtat em cremaven per dins. Però la gran lluita definidora dels meus anys de joventut va ser la sida. Perdre tantes persones no-més pot tenir un efecte profund en qualsevol. Ara veig la meua obra, que encara conté comentaris socials, com una mica més subtil. Algú em va dir una vegada: “Uau, Errol, fins i tot quan pintes flors, semblen espantoses i enfadades”. Algunes persones fins i tot diuen que la meua obra és bonica, i jo dic gràcies—cosa que no hauria sentit fa uns anys. Ara, el meu treball és important per a mi, però l'abordo amb una actitud diferent. Gaudeixo més del procés i em trobo més immers en la zona. Puc treballar cinc hores i no adonar-me del pas del temps.

Pots descriure breument la teva pràctica artística?

La meua obra tracta sobre agafar allò que ha estat descartat, abandonat o rebutjat i donar-li un nou propòsit, un valor—un valor per a mi. Agafo materials—últimament alumini i plàstic—i treballo amb ells per fer-ne alguna cosa nova, sense necessàriament amagar o disfressar l'objecte o la seva funció original.

Pots descriure amb més profunditat els teus vasos de vidre coberts amb plàstic reciclat?

La recent producció dels gerros va sorgir d'una de les meves moltes visites a botigues de segona mà. Hi havia una abundància d'objectes extremadament lletjos que vaig pensar que ningú mai compraria. Així que en vaig recollir alguns, guiats només per les seves siluetes—gregues, xineses i romanes. El procés en si és llarg i lent. No es pot treballar massa ràpid, ja que hi ha una bona probabilitat que el gerro es trenqui o exploti. Miro la forma dels recipients i veig si em comunica alguna cosa en particular—una sensació, una història percebuda, humor, tragèdia, etc. Utilitzant una paleta relativament limitada de colors, em dedico a decorar-los. Gaudeixo especialment del procés de fer que els recipients semblin estar en un estat de flux, com si estiguessin en moviment líquid, donant la impressió que si mires cap a una altra banda i tornes a mirar, podrien haver-se mogut. Per descomptat, també estan fets d'un material rebutjat però preciós, que s'hauria de reutilitzar i redimir.

Quin missatge intentes transmetre?

Molt breument, que els materials i la vida són efímers i s'han de valorar. Pren allò descartat, abandonat i rebutjat—torna a donar-li un propòsit, i sempre que sigui possible, estima-ho i aprecia-ho.

Què significa la resiliència per a tu?

Sobreviure i prosperar, si és possible, en un món en constant canvi.

Els colors tenen significat per a tu? Si fossis un color, quin series?

Donada l'elecció, la meua casa és blanca, cosa que em permet aplicar colors segons el meu estat d'ànim i mentalitat. Ara mateix, el verd i les seves diverses tonalitats criden la meua atenció. Potser això es deu al fet que estic treballant en gerros verds ara mateix. Els colors són una representació visual del llenguatge, l'expressió i els sentiments—una paleta que alguns artistes manipulen en poesia a través de la seva obra.

Jo sóc groc—és fàcil. “Sari” significa groc en turc, i afortunadament m'agrada com a color.

Com a persona cosmopolita amb arrels ibèriques, turques i anglosaxones, vivint entre Londres, Barcelona i Andalusia, creus que la gent avui dia és més tancada de ment en comparació amb fa 20 anys? Creus que l'art, en les seves moltes formes, pot ajudar a mantenir el diàleg obert?

Suposo que sí i no. Alguns joves són bastant conservadors, mentre que d'altres estan lluitant per posar la catàstrofe ambiental a l'agenda de tot. Les xarxes socials, com totes les eines humanes, es poden utilitzar per a bé o per a mal. Crec que ens permeten agrupar-nos en grups més petits (irònicament) amb persones afins, que, si és negatiu, pot ser perillós, com hem vist recentment al Regne Unit.

No només crec que l'art pot mantenir el diàleg obert—té el deure de fer-ho. Els artistes ocupen una posició privilegiada a la societat, i tenen un paper a jugar. M'agrada citar Bertolt Brecht:

“L'art no és un mirall que es manté davant la realitat, sinó un martell amb el qual donar-li forma.”

Amb l'edat, potser em temptaria canviar el martell per un guant de vellut.